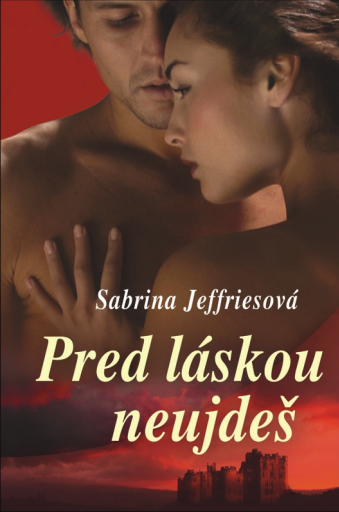

A romantic couple is shown in a close embrace. The man, on the left, is shirtless and looking down at the woman. The woman, on the right, is also shirtless and looking down. They are positioned against a vibrant red background that resembles a sunset or sunrise. At the bottom of the image, the silhouette of a castle or fortress is visible against the horizon.

Sabrina Jeffriesová

***Před láskou
neujdeš***

Sabrina Jeffriesová
Před láskou neujdeš

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Sabrina Jeffries: How to Woo a Reluctant Lady,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Star Books, A Division
of Simon & Schuster, Inc., New York 2011,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2011 by Deborah Gonzales

All rights reserved

Translation © Miriam Ghaniová 2013

Cover Design © Peter Brunovský 2013

Cover Photo © Accornero, Franco via Agentur Schlück GmbH 2012

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2013

ISBN 978-80-220-1754-1

*Túto knihu venujem úžasným ľuďom,
ktorí sa starajú o môjho autistického syna,
keď nie je v škole, aby som mohla písať knihy:
môjmu skvelému manželovi Renemu,
našim opatrovateľom Mary, Benovi a Wendellovi,
našej sociálnej pracovníčke Grete
a vždy ochotnej spojke s agentúrou Melisse.
Všetkým vám z celého srdca ďakujem za to,
čo pre nás robíte!*

Milí čitatelia,

Nechcem sa sťažovať, ale dostala som sa až k svojej najstaršej vnučke Minerve. Trvá na tom, že bude písať gotické romány pod vlastným menom! Robí to preto, aby ma nielen zahanbila, ale zároveň odradila všetkých potenciálnych nápadníkov.

Ach, viem, tvrdí, že to nemá nič spoločné s manželstvom, ale to sú len prázdne reči. Vidím, ako so závisťou pozerá na svojich čerstvo ženatých bratov, keď ju nevidia. Hoci je tvrdohlavá a vždy má vlastný názor, určite by bola dobrou manželkou... a život s Minervou by nikdy nebol nudný.

No snaží sa o to aj ona? Nie. Namiesto toho píše o krvi, násilí a smrti. Asi by som si mala najať nejakého detektíva, aby ju vyviedol z jej uzatvoreného zámku. Možno by to pomohlo, hoci pre Gaba a Celiu by to nebol najšťastnejší príklad manželstva.

Minerve naposledy zišlo na um urobiť rozhovor s potenciálnymi manželmi, kvôli čomu uverejnila dokonca inzerát v dámskom časopise! Urobila to určite len preto, aby skúšala

moju trpezlivosť, ale to ma neprekvapuje. Na svojom rozhodnutí budem trvať, koľkokoľvek nápadníkov prekročí náš prah.

Trochu ma však znepokojilo, že na jej inzerát zareagoval aj pán Giles Masters. Zdá sa, že by si Minervu rád získal... a je to jediný muž, ktorý jej podľa mňa nie je vôbec ľahostajný. Škoda, že je trochu ľahotikár, čo mi neraz potvrdili Minervini bratia.

No z druhej strany aj moji vnuci si vyhadzovali z kopýtka, kým sa neoženili. Je možné, že z pána Mastersa sa vyklúje rovnaký prípad? Dúfam v to kvôli Minerve, lebo je ním očividne očarená. Ktovie, či aj on niekde má nejaký rozpadajúci sa zámok. To by mi pomohlo!

Musím pozorne sledovať celú situáciu, no tak či onak, ide mi predovšetkým o to, aby som svoju vnučku videla šťastnú pod čepcom. Aj keby si vzala nejakého ľahotikára!

Vaša oddaná
Hetty

Prológ

HALSTEAD HALL, EALING
1806

Na listoch krušpánu sa veselo rojili čierne vošky. Mama sa určite poháda so záhradníkom.

Oči deväťročnej Minervy zaplavili slzy. Nie, mama sa s ním nepoháda. Leží v tej hrôzostrašnej truhle v kaplnke. A vedľa nej leží otec.

Minerva, ukrytá v hustom kroví, sa žalostne rozplakala. Nemala by rumádzgať, lebo ju niekto začuje.

Vtom sa spoza plotu ozval hlas: „Ako to dievča dokáže tak rýchlo zmiznúť?“

Bol to Desmond Plumtree, mamin bratanec.

„Tento pohreb je paródia,“ riekla jeho žena Bertha v tesnej blízkosti Minervinej skrýše pri plote. „Niežeby som chcela obviňovať Prudence, že zastrelila toho neverníka. Dobre mu tak. Ale aj seba? Tvoja teta Hetty by mala byť rada, že poro-
ta považovala Prudencin stav za *non compos mentis*. Teda, že nebola pri zmysloch. Inak by to bol oveľa väčší škandál.“

Minerva sa ešte väčšmi prikrčila za živým plotom a modlila sa, aby nezašli za roh a nezbadali ju.

„Dlho ju nikde nemohli nájsť,“ dodal Desmond. „Určite nebola pri zdravom rozume.“

Minerva si musela zahryznúť do jazyka, aby rozhorčene nevykríkla. Bola to nehoda, hrozná nehoda! Tak jej povedala stará mama.

„Asi preto sa chce tvoja teta ujať detí,“ ozvala sa Bertha. „Aby ukázala ľuďom, že nedbá na to, čo sa hovorí o jej dcére.“

Desmond odfrkol. „Pravdaže, teta Hetty má presne to

v úmysle. Prekliata ženská, vždy sa vedela vynásť, aby ne-stratila postavenie v spoločnosti, rodina-nerodina.“

Hlasy stíchli, Minerva vyliezla z krovia a upaľovala opačným smerom. Nanešťastie, keď zabočila za roh, vrazila rovno do nejakého muža. Usilovala sa mu vyšmyknúť, ale nepustil ju.

„Počkaj, dievčatko!“ vykrikol a zovrel ju v náručí. „Nebublíš ti, len pokojne!“

Už-už ho chcela uhryznúť, keď si všimla, kto je to: osemnásťročný Giles Masters, priateľ jej brata. Prišiel na pohreb so svojou rodinou. Bratanec Desmond chcel, aby bol pohreb čo najskromnejší, lebo inak vzbudí nežiaduci rozruch, ale stará mama povedala, že deti potrebujú v takom zlom období mať pri sebe priateľov.

Masters nepatril do rodiny, možno by sa Minerve podarilo presvedčiť ho. „Prosím, pusti ma!“ prosila ho. „A nikomu nehovor, že som tu!“

„Ale všetci na teba čakajú, aby sa mohla začať bohoslužba.“

Minerva sklopila zrak a uvedomila si, že je to z jej strany zrada. „Nemôžem tam ísť. Čítala som ten papier, kde sa hovorilo... veď vieš. Že mama zastrelila otca a potom seba.“ Hlas sa jej triasol. „Neznesiem pohľad na mamu s dierou v prsiach a na otca bez...“ Bez tváre. Pri tej predstave jej prišlo zle.

„Aha.“ Giles si k nej čupol. „Myslíš si, že ležia v truhle presne tak, ako ich našli?“

Minerva prikývla.

„Toho sa nemusíš báť, dievčatko,“ odvetil nežne. „Otcova truhla je zatvorená a tvoja mama je veľmi pekná. Nebudeš jej vidieť dieru v hrudi, prisahám. Nemáš sa čoho báť.“

Zahryzla si do spodnej pery, nebola si istá, či mu môže veriť. Starší bratia ju občas oklamali, aby poslúchala. A stará mama vždy vpravievala, že mladý Masters je riadny darebák. „Neviem, pán Masters...“

„Volám sa Giles. Sme kamaráti, dobre?“

„D-dobre.“

„Pozri, vrátiš sa so mnou do kaplnky a celú bohoslužbu ťa budem držať za ruku. Keď sa budeš báť, môžeš mi ju stisnúť, ako silno budeš chcieť.“

Pozbierala odvahu a pozrela mu do očí. Boli pekné, mali farbu nezábudiek. Úprimné oči, podobné ako oči starej mamy.

Prehltla. „Sľubuješ, že otec a mama nebudú vyzeráť tak, ako sa písalo v novinách?“

„Prisahám.“ Vážne zdvihol dva prsty. „Na všetko, čo je mi sväté, nech zomriem, ak nehovorím pravdu.“ Potom k nej vystrel ruku. „Pôjdeš teda so mnou?“

Hoci jej srdce bilo v hrudi ako splašené vtáča, podala mu ruku. Keď ju voviedol do kaplnky, zistila, že neklamal. Otcova truhla bola zatvorená. Tušila, čo leží vnútri, no predstavila si otca takého, aký bol vždy.

Pomohlo jej aj to, že mama vyzerala, ako keby spala, a bola pekne oblečená. No najviac jej pomohlo, že ju Giles držal za ruku. Dokonca aj keď sa prikradol bližšie odporný syn bratanca Desmonda Ned. Zakaždým keď jej prišlo ľúto alebo sa zľakla, stisla Gilesovi ruku a on jej odpovedal rovnakým stiskom, aby jej dal najavo, že nie je sama. Obrad nejako zvládla. Giles ju pustil, až keď boli truhly v zemi a smútiaci pozostalí sa začali rozchádzať.

V ten deň sa Minerva zaľúbila do Gilesa Mastersa.

L O N D Ý N

1816

Minerva dovŕšila devätnásť rokov a stále bola zaľúbená. O Gilesovi vedela všetko. Neoženil sa, nijakej žene vážne nedvoril. Podobne ako jej bratia, viedol neviazaný život. No na rozdiel od jej bratov mal dôležité povolanie. V minulom roku sa stal advokátom. Ak z neho bude vážnený právnik, ľahotikárskemu životu je koniec. A bude sa musieť oženiť.

Prečo by jeho manželkou nemohla byť práve ona? Bola dosť pekná, všetci to tvrdili. Okrem toho bola aj múdra, čo by určite ocenil každý muž. Okrem toho mu neprekážal ich rodinný škandál ako iným mladým mužom z vyššej spoločnosti. Giles si musel poradiť s vlastným škandalom, lebo pred štyrmi mesiacmi jeho otec spáchal samovraždu. To mali Minerva s Gilesom spoločné.

Minerva si práve prezerala hostí na svojej narodeninovej oslave, no Gilesa nikde nevidela, hoci ho pozvali. Zaplavilo ju sklamanie. Ako ho presvedčí, že k nemu cíti niečo viac ako mladšia sestra k priateľovi svojho brata, keď ani neprišiel?

Oslava sa končila, a tak vyšla do záhrady, aby sa trochu rozptýlila. A aby načúvala, o čom sa rozprávajú bratia pri cigarete vedľa stajní.

„Chlapci vraceli, že ten večierok u Newmarshovcov sa začína o desiatej,“ vracel Oliver. „Stretneme sa tu. Nie je to ďaleko, zjždeme tam pešo a sluhom nemusíme nič hovoriť. Viete, akí sú, všetko vyzvonia starej mame. A tá nám bude robiť prednášku, prečo sme utiekli z Minervinej oslavy na večierok.“

„Stará mama si určite všimne, že sme ešte oblečení a chceme sa vytratiť,“ riekol Jarret.

„Nie, skryjeme si šaty v záhrade, a tam sa prezlečíeme. Len pozor, aby nás nevidela Minerva. Nechcem zraniť jej city.“

Už im chcela chrstnúť do očí, čo si myslí o tom, že sa vytratia na nejaký večierok z jej narodeninovej oslavy, keď jej zrazu došlo. Ak sa chystajú na pánsku jazdu, určite tam bude aj Giles! A keďže pravdepodobne pôjde o maskarný ples, môže sa tam dostať aj ona. Presne vedela, čo by si obliekla. Raz sa s mladšou sestrou Celiou prehrabávali vo veciach starej mamy pred tridsiatich rokov. Jedny šaty by jej sadli ako uliate.

O deviatej vkrázla do záhradnej kôlne spolu s Celiou, ktorá jej prisľúbila pomoc. Za odmenu mala Minerva rozpovedať sestre všetko, čo uvidí na bále. Celia jej pomohla do staro-

módneho korzetu a do dvoch krinolín. Na to jej navliekla starostlivo vypracované šaty zo zlatého saténu, ktoré mala stará mama oblečené na svadbe jej rodičov.

Veselo sa chichotali, keď jej sestra zastrkovala svetlohnedé vlasy pod napudrovanú parochňu s bielymi kučerami. Na tvár si Minerva nasadila masku a na jedno líce nalepila náplasť. Vyzerala ako staromódna karikatúra starej mamy.

„Vyzerám ako Mária Antoinetta?“ opýtala sa tlmeným hlasom. Bratia sa zatiaľ v záhrade nezjavili, ale nedá si ujsť príležitosť.

„Vyzeráš úžasne,“ zašepkala Celia. „A veľmi exoticky.“

Exoticky bolo Celiino obľúbené slovo, hoci Minerva mala podozrenie, že znamená skôr zvodne. Na živôtku mala nehanebne hlboký výstrih.

No uvedomila si, že predsa chce zvádzať Gilesa. „Teraz choď,“ prikázala Celii. „Skôr ako sa tu objavia bratia.“

Celia sa rozbehla preč. Minerva musela počkať, kým sa jej bratia v záhrade prezlečú a vyrazia na cestu, aby ich mohla sledovať.

Našťastie tým smerom šlo veľa ľudí. Zamiešala sa teda do davu na ulici a sledovala bratov, ako vchádzajú do domu. Hoci nemala pozvánku, dostať sa dovnútra bola hračka. Nájsť Gilesa bude možno ťažšie, keďže sa musí vyhýbať bratom. Preto chcela od sluhu vo dverách vytiahnuť, aký kostým bude mať Giles.

„Pán Masters tu nie je,“ odvetil. „Odmietol pozvanie, lebo musel odcestovať na vidiek za matkou.“

Minerva zrazu nevedela, či má byť rada, že neprišiel na jej narodeniny, lebo mal iné povinnosti, alebo sklamaná, že ho tu nestretnie.

„Ale ak hľadáte ochrancu,“ pokračoval sluha, „musíte mieŕiť trochu vyššie. Pán Masters je druhorodený syn.“

Ohrancu? Dopekla, prečo by mala hľadať ochrancu?

Vtedy sa zahľadela pozornejšie na zhromaždených, a hneď pochopila, že toto nie je obyčajný maškarný ples. Jej

exotický kostým pôsobil priam anjelsky v porovnaní s kostýmami ostatných žien.

Prevládali grécke šaty a rímske tógy s otvormi na nevhodných miestach. Bola tu aj dojka s oveľa hlbším výstrihom, aký sa nosil normálne, alebo žena, ktorá mala na chúlостivých miestach len perie. Na opačnej strane miestnosti tancoval jej brat Jarret s pannou Marian, ktorá už nebola panna, a rukami ju držal zozadu za...

Minerva sa odvrátila, do líc sa jej nahrnula červeň. Panebože, prišla na Cypriánov bál! Počula o udalostiach, kde si ženy hľadajú ochrancov a muži si prišli užiť... Keby ju tu niekto zbadal, bola by to katastrofa!

Skôr než sa stihla vytratiť, pristúpil k nej muž prezlečený za francúzskeho dvorana, chytil ju za driek a pritiahol k sebe. „Toto je sama kráľovná pobehlíc!“

Rehotal sa jej do tváre a ona naňho len civela. Nepovedal jej práve, že je pobehlica?

Na jej znechutenie jej pritisol ústa k uchu a strčil doň koniec jazyka. „Prečo nejdeme hore, aby sme si užili svoje úlohy aj v súkromí?“

Skôr ako mu stihla dupnúť na nohu, odtrhol ju od neho ďalší muž. „Nechaj ju, Lansing. Ja som ju videl prvý.“ Bol oblečený ako rytier v lesklom brnení, položil jej ruku na plece a chlipne sa uškrnul.

Lansing? Hádam nie gróf Lansing? Poznala jeho ženu, bola mladá a pekná, hoci trochu plnšej postavy. A Lansing chodieval do toho istého kostola ako stará mama, preboha!

„No tak, Hartley, prestaň,“ ozval sa podráždene Lansing. „Bol som prvý.“

Hartley bol určite vikomt Hartley, ktorého manželka bola chladná krásavica s odmeranými spôsobmi. Hartley s Lansingom tvorili nerozlučnú dvojicu. A Minerva sa vždy domnievala, že sú slušní džentlmeni... Až doteraz.

Vari sú v skutočnosti úplne iní? prebleslo jej hlavou, keď ju Lansing schmatol za ruku.

„Môžeme sa o ňu podeliť,“ navrhol bez zaváhania druhý.
„Dohodneme sa.“

Vraj podeliť! Akoby šla dobrovoľne do izby s dvoma opitými pajácmi!

Vytrhla sa mu. „Prepáčte, ale mám tu dohodnuté stretnutie s lordom Stonevillom.“ Oliver mal vyšší titul ako oni dvaja, možno to im zoberie vietor z plachiet.

Hartley sa len zachichotal a ukázal prstom na vzdialený koniec miestnosti. „Drahá, lord Stoneville je už zaneprázdnený.“

Minerva pozrela tým smerom a zbadala brata rozvaleného na stoličke. Očami sledoval ženu preoblečenú za Kleopatru, ktorá tancovala, aby ho zlákala. Bol rovnako nemravný ako Jarret, rovnaký ako títo dvaja zhýralci.

Výborne, ušetrí mu poriadnu príučku a zároveň sa zbaví týchto dvoch šašov. Založila si ruky v bok a vrhla naňho nahnevany pohľad. „Ako sa ten naničhodník opovažuje flirtovať s inou ženou, keď ma nakazil syfilisom?“

To zabralo. Hartley s Lansingom ju ihneď pustili.

Keď sa ich Minerva konečne zbavila, začala si raziť cestu davom k dverám. Pery jej zvlnil krivý úsmev. Dúfala, že reči o chorobe Márie Antoinetty sa rozšíria, aj odkiaľ ju Oliver má. Tak mu treba, keď sa pohybuje vo zvrhlej spoločnosti!

Aj ostatní hostia boli hrozní. Ako prechádzala popri kráľoch a žobrákoch, počula slová, aké by slušné dievča nikdy nemalo počuť, a hovorili ich známe hlasy. Muži, ktorých poznala. Niektorí mladí nehanebníci boli slobodní ako jej bratia, no boli tu aj ženáči. Panebože, vari sú všetci muži rovnako prelietaví, ako bol jej otec?

Nie, určite nie všetci. Giles k nim rozhodne nepatrí. Svedčil o tom už fakt, že sa radšej vybral upokojiť matku, ako by sa zabával s týmito nemravníkmi.

Konečne sa dostala zo sály a zastala v tmavej hale, aby si vzala svoje veci. Nepotrebovala viac problémov, ako už mala.

V tej chvíli sa otvorili dvere na opačnom konci haly a vyšiel z nich muž preoblečený za farára. V ruke držal sviečku.

Krv jej stuhla v žilách, šibla za najbližší záves a modlila sa, aby ju nezbadal. Záves nebol hrubý, dobre ho spoza neho videla, no dúfala, že on ju nie, keďže držal v rukách sviečku.

Zastal obďaleč a naklonil hlavu nabok, ako keby načúval. Svetlo sviečky mu dopadlo rovno na tvár... na materinské znamienko pod uchom.

Ledva sa jej podarilo potlačiť výkrik tým, že stisla pery. Tú tvár dobre poznala, pamätala si každú jej črtu. Giles! Ale prečo sa takto zakráda po chodbách?

Došlo jej to, až keď vošiel do najbližších dverí. Určite tu má dohodnuté stretnutie s pobehticou. Dopekla s ním, je rovnako nemravný ako jej bratia!

Teda sa nemýli. Mimochodom, lokaj pri dverách jej povedal, že Giles tu nebude.

Minerva vykĺzla spoza závesu. Nemôže odísť, kým nezistí, či sa Giles naozaj nestretol s nejakou ženou. Neprežije, ak áno, ale musí to zistiť stoj čo stoj.

Zakrádala sa po chodbe až k dverám, za ktorými zmizol. Pozbierala odvalu a vkĺzla dnu. Muž, ktorého sledovala, bol napoly odvrátený odo dverí, no príliš sústredený, lebo práve prehľadával stôl, takže si jej prítomnosť vôbec nevšimol. Stuhla a sledovala, ako systematicky otvára zásuvku za zásuvkou. Ak je to Giles, čo tu stvára, dopekla?

Napohľad vyzeral celkom ako Giles. Pohyboval sa rovnako grációzne a nenútene. Mal rovnaké zvlhnuté vlasy gaštanovej farby, čo mu vytŕčali spod klobúka so širokou strieškou. Vytiahol zo zásuvky nejaký spis, otvoril ho a potom pridržal bližšie pri sviečke. Zakľal a strhol si masku, aby lepšie videl na papier.

Srdce jej divo bilo v hrudi. Naozaj je to Giles! Čo tu hľadá? A prečo?

Keď prelistoval celý spis, strčil si ho pod sutanu, rýchlo sa obrátil, a zrazu si ju všimol. Bez mihnutia oka sa na ňu privetivo usmial a znovu si nasadil masku. „Asi ste zabúdili, madam. Večierok sa koná v tanečnej sále.“

Mohla sa tváriť, že je hluchá, ale neurobila to. „Stratila som sa rovnako ako vy, pán Masters.“

Zadržal dych. Skokom bol pri nej a strhol jej z tváre masku. „Minerva? Čo tu, dopekla...“

„Ja by som mala klásť otázky. Čo tu stváraš? Prečo si tu? Myslela som, že si šiel na vidiek za matkou.“

Oči sa mu nebezpečne zaleskli. „Všetci si myslia, že som tam.“ Prísne si ju premeral. „Ako si sa však ty dostala na večierok k Newmarshovcom bez pozvánky?“

Zašomrala čosi nezrozumiteľné a on pokrútil hlavou. „Tajne si sa sem votrela, čo? A ja som mal tú smolu, že si ma tu náhodou našla.“

To ju zaškvelo. „Nehľadala som ťa!“ klamala. „Prišla som sa sem pozrieť, keď som náhodou začula, ako sa moji bratia dohováraajú, že sem pôjdu. Náhodou som ťa zbadala a...“

„Zvíťazila zvedavosť nad zdravým rozumom.“ Chytil ju za obe ruky, akoby z nej chcel vytriasť dušu. „Bláznivé dievčisko, čo keby som bol nejaký lotor, ktorý by ti bez zábran pichol nôž medzi rebrá za to, že strkáš nos, kam nemáš?“

„Ako viem, že nie si rovnaký?“ odvrkla napálená, že ju nazval bláznivým dievčiskom. „Stále si mi nevysvetlil, čo tu chceš ukradnúť.“

„Do toho ťa nič, slečna Vsetečná.“

„Preboha, nerozprávaj sa so mnou ako s deckom. Nemám už deväť.“

„Dobehla si ma,“ zašomral, nasadil jej masku a postrčil ju k dverám. „Nechal by som ťa na milosť a nemilosť tvojim bratom, ale nikto nemusí vedieť, že som tu. A odvážim sa tvrdiť, že ani ty nechceš, aby sa niekto dozvedel o tvojej prítomnosti na tomto bále. Takže ťa odvediem domov, skôr ako tu zabrdneš do nejakých problémov.“

Najradšej by mu bola odvrkla niečo príkre, ale stáli už v chodbe blízko tanečnej miestnosti, tak radšej neriskovala. Mimochodom, v tej chvíli mali obaja rovnaký cieľ – zmiznúť bez toho, aby ich niekto spoznal. No keď ju odtiaľto odve-

die, chrstne mu do očí, čo si o ňom myslí naozaj. Vraj slečna Všetecná! Jej šaty si vôbec nevšimol! Vari preňho navždy zostane len malým dievčatkom?

Viedol ju bludiskom chodieb a miestností. Pochopila, že ani Giles tu nikdy predtým nebol, prinajmenšom na takomto večierku. Ibaže by mal vo zvyku kraďnúť. Nie, určite existuje nejaké vysvetlenie.

No nedoprial jej príležitosť, aby sa ho na to opýtala. Keď vyšli k stajniam, kde ich nikto nemohol vidieť, strhol si masku. „Dopekla, za koho si sa preobliekla?“

„Za Máriu Antoinettu.“

„Panebože! Vieš si predstaviť, čo by sa stalo, keby ťa niekto spoznal?“ Vykročil dlhými krokmi rovno k mestskému domu jej starej mamy. „Znamenalo by to koniec tvojej budúcnosti. Keby ťa niekto objavil na večierku u Newmarshovcov, ten škandál by navždy pošpinil tvoju povesť. Žiadny slušný muž by sa neoženil...“

„Aký slušný muž by si ma vôbec vzal?“ opýtala sa podráždene a aj ona si strhla masku. „Moja rodina sa topí v škandáloch a počas sezóny ma obletujú iba muži, ktorým ide o majetok, alebo darmožráči.“

Mimochodom, chcem len teba, pomyslela si.

Pozrel na ňu po očku. „Ak je to pravda, potom by si mala dávať pozor, aby si nevyvolala ďalšie pobúrenie. Obaja vieme, ako sa spoločnosť odpláca tým, ktorí pohrdajú zavedenými pravidlami. Mala by si sa, naopak, usilovať prinavrátiť dobré meno svojej rodine.“

Nazlostilo ju ešte väčšmi, že to počuje práve od neho. „Ako moji bratia?“ precedila trpkou. „Ako ty?“ Stáli už pri zadnej záhrade mestského domu starej mamy, takže musela z neho vydolovať pravdu ihneď. „Prečo si ukradol tie papiere, Giles? Načo ti budú?“

Pozrel na ňu, v zaťatej čeľusti mu pulzovalo. „Nemala si to vidieť. Dúfam, že máš toľko rozumu a budeš držať jazyk za zubami.“

„A čo ak nie? Čo mi urobíš?“ Hlas mala podfarbený iróniou.
„Pichneš ma nožom medzi rebrá?“

„Do popuku.“ Giles obrátil zrak k bledému mesiacu. „No ak niekomu prezradíš, že si ma tam videla, budeš musieť priznať, že si tam bola aj ty, a to určite nechceš. Najmä ak si oblečená ako... ako...“

Odmlčal sa a zahľadil rovno na medailón, čo sa jej kolísal na obnaženej hrudi. Minerva zadržala dych. Konečne si aspoň všimol, že je žena.

„Ako kto?“ zatiahla čo najzvodnejšie.

Prepálil ju očami. „Ako nejaká neupravená fľandra,“ odvetil stroho. „Určite nechceš, aby ťa tu niekto takto prichytil.“

Vraj fľandra! Naozaj si myslí, že vyzerá ako pobehlica? A navyše neupravená? „Prečo nie? Pretože mi to zničí povest? Pochybujem, že by som sa mohla ocitnúť ešte v horšej situácii, než v akej som teraz.“

„Máš predsa veno...“

„Čo ma len utvrdzuje v tom, že po mne idú nesprávni muži.“ Zdvihla bradu. „Mimochodom, ty by si moju povest nezničil, len aby si mi dokázal opak. Viem, že by si to neurobil. Na to si priveľký džentlmen.“

Giles zdvihol obočie. „A ty by si neprezradila, že si ma prichytila pri krádeži. Viem, že by si to neurobila. Na to si prídobrá kamarátka.“

Ak sa ju usiloval uchlácholiť, počínal si dobre. „Môžem sa o tom zmieniť pred svojím bratom vikomtom,“ napadlo jej zrazu. „Pochybujem, že by súhlasil s krádežou.“

Giles na chvíľu stuhol. „A ja sa môžem pred tvojimi bratmi zmieniť o tvojom malom dobrodružstve. Ani oni s ním určite nebudú súhlasiť.“

„Pokojne!“ odsekla. „Je mi jedno, čo si pomyslia.“ Prekrížila si ruky na prsiach. „Takže vidíš, máš na výber len jedno – vyjsť von s pravdou.“

„Mám lepší nápad.“ Pristúpil bližšie a stlmil hlas do šepotu. „Povedz svoju cenu, Minerva. Koľko stojí tvoje mlčanie?“

Ako advokát zatiaľ veľa nezarábam, ale môžem ti niečo ponúknuť za mlčanie.“

„Netáraj hlúposti.“ Giles sa lišiacky usmial a Minerva až vtedy pochopila, že ju rečami o cene a peniazoch len podpičuje. „Teda mi odmietaš prezradiť, čo si tam robil a prečo.“

Giles pokrčil plecami. „Svoje tajomstvo by som si radšej nechal pre seba.“

Dobre vedel, že Minerva by ho aj tak neprezradila, keby ju o to požiadal. No to ešte neznamená, že si zapchá uši a bude hrať mŕtveho chrobáka. „Dobre teda, poviem ti svoju cenu. Je to bozk.“

To Gilesa úplne vyviedlo z miery. „Čože?“

„Bozk,“ zopakovala ironicky. „Taký, aký ty a moji bratia občas uštedríte v krčme nejakej slúžke, chyžnej, tanečnici či pobehlici. Jediným bozkom si môžeš kúpiť moje mlčanie.“ Možno si pritom všimne, že je naozaj žena, ktorej by mohol veriť, dvoriť... dokonca ju ľubiť.

Premeral si ju od hlavy po päty skúmvavým pohľadom, ktorý v nej vyvolal horúcosť, akú jakživ nepocítila. Srdce sa jej rozbúšilo ako splašené vtáča. „Nemyslím, že je to dobrý nápad,“ ozval sa napokon Giles.

„Prečo?“

„Pretože tvoji bratia by ma zaškrtili holými rukami, keby sa o tom dozvedeli.“

„Veď im nič nepovieme.“ Keď ďalej nerozhodne stál, dodala: „Práve som dovŕšila devätnásť rokov a prežila ohavnú skúsenosť na škandalóznom večierku, kde sa dvaja páni dohadovali, ako si ma podelia.“

Keď si ju vyľakane premeral, narýchlo dodala: „Ale unikla som im, skôr ako sa na niečom dohodli. Potrebujem teraz nejaký pekný zážitok, aby som zabudla na to, že sa chceli o mňa podeliť ako o sendvič. A dúfam, že mi ho dopraješ práve ty.“

„Ako si prišla na to, že práve bozk odo mňa bude taký príjemný?“ opýtal sa chrapľavým šeptom, pri ktorom jej na chrbte naskočili zimomriavky.